

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp, utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w dniu 29 kwietnia 2019 r. rozpoznała odwołanie wniesione przez Obwinionego (...) od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 18 grudnia 2018 r., na korzyść strony obwinionej, w którym Obwiniony zarzuca Komisji Orzekającej I instancji naruszenie art. 113 ust. 3 uondfp, art. 123 ust. 1 pkt 1 uondfp w części „*miejsce rozprawy*” oraz art. 135 ust. 2 pkt 2 uondfp w części „*miejsce wydania orzeczenia*”, art. 134 ust. 1 uondfp, art. 137 ust. 4a uondfp, wnosząc o umorzenie postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Zaskarżonym orzeczeniem Regionalna Komisja Orzekająca w dniu 18 grudnia 2018 r. uznała Obwinionego, odpowiedzialnym za popełnienie czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1c uondfp, polegającego na tym, że jako Dyrektor Wydziału Obsługi (...), w dniu 16 maja 2017 r. podpisał umowę (...) na sukcesywną dostawę środków i materiałów do utrzymania czystości na potrzeby Urzędu oraz przejść granicznych znajdujących się na terenie województwa (...), udzielając zamówienia publicznego (...), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z naruszeniem art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 89 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (zwanej dalej Pzp), mimo braku podstaw do udzielenia zamówienia, bowiem złożone przez oferenta dokumenty nie były podpisane przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń woli w imieniu wykonawcy.

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła go obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w wysokości 316,18 zł.

Regionalna Komisja Orzekająca ustaliła następujący stan faktyczny.

W 2017 r. (...)Urząd Wojewódzki w (...)zwany dalej „Urzędem” przeprowadził w trybie zapytania o cenę postępowanie o udzielnie zamówienia publicznego na sukcesywną dostawę środków i materiałów do utrzymania czystości na potrzeby Urzędu oraz przejść granicznych znajdujących się na terenie województwa (...). Zamawiający w specyfikacji istotnych warunków tego zamówienia określił, iż ofertę składa się w formie pisemnej oraz że formularz oferty i załączniki do niej muszą być podpisane przez osobę lub osoby upoważnione do składania oświadczeń woli w imieniu wykonawcy. W ramach tego zamówienia złożone zostały oferty trzech wykonawców, spośród których wybrana została oferta (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)Zarówno oferta złożona przez wybranego Wykonawcę, jak i złożone przez niego oświadczenie o spełnianiu warunków udziału w postępowaniu oraz o braku podstaw do wykluczenia z udziału w postępowaniu, nie zawierały podpisu osoby lub osób upoważnionych do składania oświadczeń woli w imieniu tego wykonawcy.

Pomimo powyższego w dniu 16 maja 2017 r. pomiędzy Zamawiającym a wybranym Wykonawcą, tj. (...), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w (...) zawarta została umowa nr WO-IV.272.12.2017 na sukcesywną dostawę środków i materiałów do utrzymania czystości na potrzeby Urzędu oraz przejść granicznych znajdujących się na terenie województwa (...). Zamówienia w imieniu Urzędu udzielił Obwiniony (...) - Dyrektor Wydziału Obsługi Urzędu podpisując umowę, jako działający w imieniu Dyrektora Generalnego Urzędu na podstawie pełnomocnictwa z dnia 29 lutego 2016 r. udzielonego przez Dyrektora Generalnego zgodnie z dyspozycją m.in. art. 18 ust. 2 Pzp. Powyższe pełnomocnictwo udzielone zostało i upoważniało Obwinionego do załatwiania w imieniu Dyrektora Generalnego Urzędu, spraw z zakresu m.in. udzielania zamówień w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych, tj.: „do wykonywania wszystkich czynności związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, w szczególności do: (...) f) odrzucenia ofert, g) wyboru oferty najkorzystniejszej, (...), j) zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego(...)”. Zgodnie z ustaleniami Regionalnej Komisji Orzekającej wskazane powyżej fakty nie były kwestionowane przez Obwinionego.

Komisja Orzekająca I instancji - powołując się na art. 24 ust. 1 uondfp – wskazała, że w przedmiotowej sprawie zastosowano przepisy uondfp oraz przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz.U. 2018 poz. 1986, z późn. zm.), zwanej dalej

ustawą Pzp, w wersji obowiązującej na dzień orzekania, ponieważ odpowiednie przepisy obowiązujące w czasie popełnienia naruszenia nie są względniejsze dla Obwinionego.

Zgodnie z art. 17 ust. 1c uondfp, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest naruszenie przepisów o zamówieniach publicznych w inny sposób niż określony w ust. 1, 1b i 1ba, jeżeli miało ono wpływ odpowiednio na wynik postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub zawarcie umowy ramowej, chyba, że nie doszło do udzielenia zamówienia lub zawarcia umowy ramowej.

Regionalna Komisja Orzekająca ustaliła, że stosownie do art. 9 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2077, z późn.zm.) (...)Urząd Wojewódzki jest jednostką sektora finansów publicznych zobowiązaną do stosowania przepisów ustawy o finansach publicznych i ustawy Pzp zgodnie z art. 44 ust. 4 ww. ustawy o finansach publicznych. Komisja ustaliła, że zamówienie publiczne objęte przedmiotem rozpoznania w sprawie, o łącznej wartości w kwocie 516.204,86 zł, było zamówieniem, do którego zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy Pzp Urząd zobowiązany był stosować przepisy ustawy Pzp.

Jak wskazała Regionalna Komisja Orzekająca stosownie do treści przepisu art. 7 ust. 3 ustawy Pzp zamówienia udziela się wyłącznie wykonawcy wybranemu zgodnie z przepisami ustawy, a zgodnie z dyspozycją art. 9 ust. 1 ustawy Pzp postępowanie o udzielenie zamówienia, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie, prowadzi się z zachowaniem formy pisemnej. W świetle normy wyrażonej w art. 14 ust. 1 ustawy Pzp do czynności podejmowanych przez zamawiającego i wykonawców w postępowaniu o udzielenie zamówienia stosuje się przepisy ustawy Kodeks cywilny, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej. Z uwagi na to, że ustawa Pzp nie określa żadnych szczególnych wymagań dotyczących formy pisemnej, właściwe jest odwołanie się do zasad wynikających z przepisów prawa cywilnego. Zasady składania oświadczeń woli w zwykłej formie pisemnej reguluje art. 78 § 1 Kodeksu cywilnego, który stanowi, że do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Komisja Orzekająca I instancji wskazała, że Zamawiający również w SIWZ wymagał aby oferta została złożona w formie pisemnej, wskazując, że formularz oferty i załączniki do niej muszą być podpisane przez osobę lub osoby upoważnione do składania oświadczeń woli w imieniu wykonawcy, co wskazuje, że oferta złożona przez wykonawcę w postępowaniu o

udzielenie zamówienia publicznego musi być podpisana. Jest to oświadczenie woli i jako takie powinno zostać podpisane przez osoby uprawnione do dokonania tej czynności w imieniu wykonawcy.

W przypadku gdy brak jest takiego podpisu, stosownie do treści art. 89 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy Pzp, zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli jest ona niezgodna z ustawą, jak również wtedy, gdy jej treść nie odpowiada treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia, z zastrzeżeniem art. 87 ust. 2 pkt 3.

Natomiast zgodnie z art. 26 ust.3 ustawy Pzp, jeżeli wykonawca nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 25a ust. 1, oświadczeń lub dokumentów potwierdzających okoliczności, o których mowa w art. 25 ust. 1, lub innych dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia postępowania, oświadczenia lub dokumenty są niekompletne, zawierają błędy lub budzą wskazane przez zamawiającego wątpliwości, zamawiający wzywa do ich złożenia, uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielania wyjaśnień w terminie przez siebie wskazanym, chyba, że mimo ich złożenia, uzupełnienia lub poprawienia lub udzielenia wyjaśnień oferta wykonawcy podlega odrzuceniu albo konieczne byłoby unieważnienie postępowania.

Bezsporne ustalenie Regionalnej Komisji Orzekającej wskazuje, że z całokształtu ustalonych w sprawie okoliczności, wynika, że na ofercie złożonej przez wybranego przez Zamawiającego Wykonawcę nie został złożony własnoręczny podpis osoby lub osób upoważnionych do składania oświadczeń woli w imieniu tego wykonawcy. Podpisu brakowało na formularzu ofertowym, jak również na druku pn. „Oświadczenie wykonawcy o spełnieniu warunków udziału w postępowaniu oraz o braku podstaw do wykluczenia z udziału w postępowaniu”. Z powyższego wynika, że Zamawiający powinien odrzucić ofertę zgodnie z przytoczonym powyżej art. 89 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy Pzp, z uwagi na niezgodność przedmiotowej oferty z ustawą, jak również z wymogami SIWZ.

Zamawiający natomiast, pomimo braku podpisu na ofercie oraz ww. oświadczeniach, uznał ofertę za zgodną z wymogami ustawy Pzp i SIWZ, a przy tym za najkorzystniejszą i udzielił wykonawcy przedmiotowego zamówienia, zawierając z nim w dniu 16 maja 2017 r. umowę.

Regionalna Komisja Orzekająca uznała, że zasadne jest w świetle powyższego stwierdzenie, iż udzielenie przedmiotowego zamówienia publicznego naruszało przepis art. 7 ust. 3 ustawy Pzp, zobowiązujący zamawiającego do udzielenia zamówienia wyłącznie wykonawcy

wybranemu zgodnie z jej przepisami. Naruszenie przepisów regulujących kwestię odrzucenia oferty miało przy tym wpływ na wynik tego postępowania, gdyż ofertę wykonawcy uznano za najkorzystniejszą i udzielono mu zamówienia publicznego, mimo, że powinna zostać ona odrzucona. Powyższe działanie Zamawiającego uznać należy za niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa i wypełniające przesłanki czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust.1 c uondfp.

W ocenie Regionalnej Komisji Orzekającej brak oferty polegający na niezłożeniu na niej podpisu przez osobę upoważnioną do reprezentowania wykonawcy, nie podlega przy tym uzupełnieniu w trybie cytowanego wyżej art. 26 ust. 3 ustawy Pzp.

Obwiniony nie kwestionował faktu, iż doszło do objętych zarzutem nieprawidłowości w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Kwestionował podczas rozprawy przed Regionalną Komisją Orzekającą zasadność przypisania mu winy i odpowiedzialności za powyższe nieprawidłowości.

Stosownie do art. 4 pkt 2 i 3 uondfp, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają kierownicy jednostek sektora finansów publicznych, a także pracownicy tych jednostek, którym powierzono określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej lub czynności przewidziane w przepisach o zamówieniach publicznych.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 Pzp za przygotowanie i przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia odpowiada kierownik zamawiającego. Natomiast zgodnie z art. 18 ust. 2 Pzp za przygotowanie i przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia odpowiadają także inne osoby w zakresie, w jakim powierzono im czynności w postępowaniu oraz czynności związane z przygotowaniem postępowania. Kierownik zamawiającego może powierzyć pisemnie wykonywanie zastrzeżonych dla niego czynności, określonych w niniejszym rozdziale, pracownikom zamawiającego.

W świetle zapisów Regulaminu Organizacyjnego (...)Urzędu Wojewódzkiego w (...)e (dostępnego na stronie BIP Urzędu), wykonywanie kompetencji kierownika zamawiającego w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych zastrzeżono dla Dyrektora Generalnego Urzędu, w stosunku do środków pozostających w jego dyspozycji.

Obwiniony działał, zatem w przedmiotowym postępowaniu o udzielenie zamówienia w imieniu Dyrektora Generalnego Urzędu, będącego jednocześnie kierownikiem

zamawiającego. W ocenie Regionalnej Komisji Orzekającej przyjęcie przez Obwinionego obowiązków powierzonych mu w drodze ww. pełnomocnictwa oznaczało - w świetle ww. art. 18 ust. 1 i 2 ustawy Pzp - przyjęcie przez niego odpowiedzialności za prawidłowe przygotowanie i przeprowadzenie przedmiotowego postępowania zamówieniowego.

Zdaniem Komisji Orzekającej I instancji, Obwiniony nie zweryfikował w żaden sposób prawidłowości czynności podjętych przez pracowników w toku realizowanego postępowania. Obwiniony w całości zawierzył pracownikom realizującym postępowanie, nie upewniając się, co do prawidłowości takiego założenia, a dopiero w okresie rozprawy przed Komisją Orzekającą I instancji Obwiniony podniósł, że „obecnie jest w trakcie wdrażania procedury mającej na celu zapewnienie dodatkowej weryfikacji, która będzie pomocna przy sprawdzaniu czy nie ma uchybień.”

Regionalna Komisja Orzekająca oceniając podstawę odpowiedzialności uwzględniła również stanowisko Obwinionego, że oprócz niego na czele kierowanego Wydziału stał jeszcze Zastępca Dyrektora Wydziału Obsługi Urzędu, na którego delegował część zadań realizowanych w tym Wydziale. Obwiniony wskazał, że protokół z przeprowadzenia przedmiotowego postępowania zamówieniowego podpisany został właśnie przez jego Zastępcę, który był - w ocenie Obwinionego - osobą jakby zatwierdzającą cały proces, czyli też akceptującą pracę wykonaną przez szereg osób realizujących zamówienie. Zdaniem Obwinionego, cała komórka zamówień publicznych (4 osoby) odpowiada za to, co się stało. Podkreślił, że faktycznie przed nim było jeszcze 5 osób odpowiedzialnych za przedmiotowe postępowanie. Obwiniony wskazał, że to Zastępca Dyrektora ma przydzielone m.in. zadania z zakresu zamówień publicznych. Jak wyjaśnił Obwiniony, przekazanie Zastępcy Dyrektora obowiązków we wskazanym powyżej zakresie nie odbyło się jednak w formie pisemnego upoważnienia, ani żadnego pisemnego powierzenia. Powyższy podział miał charakter jedynie ustnego umownego podziału obowiązków dokonanego pomiędzy Obwinionym a jego Zastępcą.

W ocenie Regionalnej Komisji Orzekającej powyższe argumenty Obwinionego nie mogą stanowić jednak podstawy do zwolnienia go z odpowiedzialności za przedmiotowe naruszenie. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w świetle ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, podkreślającego, że działanie w zaufaniu do innych osób nie wyłącza odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (por. wyrok NSA w Warszawie z dnia 12 czerwca 2003r. sygn. akt III SA 305/01).

Regionalna Komisja Orzekająca podkreśliła, że osobą, która otrzymała od kierownika zamawiającego upoważnienie do udzielenia przedmiotowego zamówienia w trybie ustawy Pzp, obejmujące nie tylko zawarcie umowy, lecz również dokonanie całokształtu czynności związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem postępowania, w tym takich jak odrzucenie oferty oraz wybór oferty najkorzystniejszej, był Obwiniony (...). Z uwagi na powyższe to na nim właśnie - w ocenie Komisji Orzekającej I instancji - spoczywał obowiązek zapewnienia prawidłowości przedmiotowego postępowania zamówieniowego oraz zawarcia umowy dopiero po uprzednim upewnieniu się, że postępowanie to zostało przeprowadzone w sposób zgodny z ustawą Pzp.

Stosownie do art. 19 ust. 1 uondfp, odpowiedzialność za naruszenie ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest czyn z art. 17 ust. 1 c uondfp, polegający na podpisaniu umowy z wykonawcą, którego oferta podlegała odrzuceniu na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Pzp, a tym samym udzieleniu zamówienia publicznego z naruszeniem przepisu art. 7 ust. 3 ustawy Pzp, zobowiązującego do udzielenia zamówienia wyłącznie wykonawcy wybranemu zgodnie z jej przepisami oraz przytoczonych powyżej przepisów art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 89 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Pzp, z uwagi na brak podstaw do udzielenia tego zamówienia, bowiem złożone przez oferenta dokumenty, w tym oferta, nie były podpisane przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń woli w imieniu wykonawcy.

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności, odpowiedzialność za popełnienie powyższego czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, należało - zdaniem Komisji Orzekającej I instancji - przypisać Obwinionemu, jako osobie, która w świetle udzielonego pełnomocnictwa upoważniona i zobowiązana była do zapewnienia prawidłowości prowadzonego w imieniu zamawiającego postępowania oraz w imieniu zamawiającego zdecydowała o podpisaniu umowy z wykonawcą, z którym umowa nie mogła być podpisana, udzielając przedmiotowego zamówienia z naruszeniem ww. przepisów ustawy Pzp.

Regionalna Komisja Orzekająca zbadała przy tym kwestię możliwości przypisania Obwinionemu winy za przedmiotowe naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Rozważając czy Obwinionemu można przypisać winę Komisja uwzględniła treść art. 19 ust. 2 uondfp, stosownie, do którego: „Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów

publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych.”.

Obwiniony nie wykazał w ocenie Komisji, że dołożył należytej staranności przy realizacji obowiązków przyjętych w zakresie realizacji przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia. Przede wszystkim nie wykazał, aby podejmował jakiegokolwiek czynności mające na celu weryfikację prawidłowości działań dokonanych przez komisję przetargową. Brak, zatem było jakiegokolwiek nadzoru nad działaniami tych osób. Tym samym Obwiniony zawierzył w całości swoim pracownikom, nie weryfikując ich działań. Powyższe nie może być uznane za wypełnienie przesłanek dołożenia należytej staranności wymaganej od osoby zajmującej tak odpowiedzialne stanowisko w strukturach Urzędu Wojewódzkiego.

W ocenie Komisji Orzekającej I instancji Obwiniony miał możliwość niepodpisania przedmiotowej umowy. Obwiniony, jako osoba decydująca o udzieleniu zamówienia publicznego, nie powinien z góry wykluczać braku staranności osób przygotowujących dokumentację z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, czy też braku ich dostatecznej wiedzy, a nawet świadomego ignorowania przepisów i rezygnować całkowicie z upewnienia się, co do prawidłowości dokonanych w postępowaniu czynności. Wskutek powyższego błędnego założenia oraz zaniechania dokonania nadzoru i sprawdzenia prawidłowości realizowanego postępowania, Obwiniony nie zweryfikował, czy jest podstawa do udzielenia przedmiotowego zamówienia publicznego. Nie został wychwycony w związku z tym błąd, powstały wskutek tego, że osoby odpowiedzialne za dokumentowanie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego nie dochowały wymaganej staranności przy analizie dokumentów.

W przedmiotowym przypadku zabrakło dołożenia przez Obwinionego należytej staranności przy realizacji obowiązku zapewnienia odpowiedniego nadzoru i weryfikacji prawidłowości działań pracowników realizujących bezpośrednio czynności w postępowaniu, jak również obowiązku zbadania czy jest podstawa prawna do udzielenia przedmiotowego zamówienia zgodnie z przepisami ustawy Pzp. Znajomość i przestrzeganie przepisów prawa, zasad i procedur obowiązujących przy udzielaniu zamówień publicznych należała do podstawowych obowiązków Obwinionego, który przyjął udzielone mu w tym zakresie pełnomocnictwo do

działania w imieniu kierownika zamawiającego, a zatem również odpowiedzialność z tym związaną. Jednocześnie obowiązki i odpowiedzialność w powyższym zakresie powierzono w sposób wyraźny i skuteczny Obwinionemu. Uwzględniając powyższe Komisja uznała, iż odpowiedzialność za przedmiotowe naruszenie ponosi Obwiniony.

Regionalna Komisja Orzekająca zauważyła też, że w dacie popełnienia naruszenia brak było zapewnienia funkcjonowania w Wydziale kierowanym przez Obwinionego odpowiednich procedur i mechanizmów gwarantujących weryfikację prawidłowości czynności podejmowanych w postępowaniu zamówieniowym przez pracowników bezpośrednio je realizujących. Jak wskazał Obwiniony na rozprawie, dopiero wówczas był w trakcie wdrażania procedury, która będzie pomocna przy sprawdzaniu czy nie ma uchybień, tj. zapewniającej dodatkową weryfikację.

W świetle powyższego Komisja Orzekająca I instancji uznała, iż Obwinionemu można przypisać winę za popełnienie zarzucanego czynu. Mając na uwadze powyższe Komisja uznała, że Obwinionemu można przypisać odpowiedzialność za popełnienie zarzucanego czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust.1 c uo ndfp.

Rozważając wymiar kary za przypisane Obwinionemu naruszenie dyscypliny finansów publicznych, Komisja Orzekająca I instancji uznała, że zawnioskowana przez Rzecznika kara upomnienia, będąca najlżejszą z katalogu kar, jest karą adekwatną do stopnia zawinienia Obwinionego, jego postawy i warunków osobistych, wagi naruszenia oraz całokształtu okoliczności sprawy. Komisja nie znalazła w niniejszej sprawie nadzwyczajnych okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od wymierzenia Obwinionemu kary. W wyniku analizy całokształtu okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie, jak też zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności uwzględniając brak podjęcia przez Obwinionego jakichkolwiek działań mających na celu zweryfikowanie prawidłowości czynności podejmowanych w toku przedmiotowego postępowania zamówieniowego przez podległych mu pracowników, przy jednoczesnym braku zapewnienia w kierowanym Wydziale odpowiednich mechanizmów zapewniających taką dodatkową weryfikację, Komisja uznała, że nie zachodzą tu przesłanki zasługujące na szczególne uwzględnienie, uzasadniające odstępianie od wymierzenia kary w świetle art. 36 ust. 1 i 2 uo ndfp. Dokonując takiej oceny Komisja uwzględniła również brak poczucia odpowiedzialności Obwinionego za fakt wystąpienia przedmiotowego naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Z uwagi na

powyższe, w oparciu o art. 33 ust. 1 i 2 uondfp, Komisja wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia, uznając, iż spełni ona cele zapobiegawcze i dyscyplinujące w stosunku do ukaranego.

Niezależnie od powyższego Regionalna Komisja Orzekająca odniosła się do podnoszonych przez Obwinionego zarzutów w zakresie przeszkód formalnych w rozpoznaniu sprawy, które następnie zostały również podniesione w odwołaniu przez Odwołującego.

W pismach złożonych dnia 15 i 17 grudnia 2018 r. oraz na rozprawie w dniu 18 grudnia 2018 r. Obwiniony wnosił o umorzenie postępowania, wskazując na nieprawidłowości w doręczeniu mu pism w postępowaniu przed Komisją – w postaci zarządzenia o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie oraz zawiadomienia o rozprawie.

Komisja Orzekająca I instancji przeanalizowała okoliczności oraz stan faktyczny opisane w pismach Obwinionego z dnia 15 i 17 grudnia 2018 r. oraz podnoszone na rozprawie, ustalając, co następuje.

Pismem z dnia 31 października 2018 r. Dyrektor Wydziału Organizacji i Kadr Urzędu, działający z upoważnienia Dyrektora Generalnego (...)Urzędu Wojewódzkiego przekazał Rzecznikowi dane Obwinionego, wskazując w załączonym zaświadczeniu z dnia 29 października 2018 r. błędny adres zamieszkania Obwinionego, tj. (...) (k.65). Powyższy błąd Urząd sprostował dopiero pismem z dnia 5 grudnia 2018 r., w którym wyjaśniono, że w przesłanym zaświadczeniu z dnia 29 października 2018 r. zaszła omyłka pisarska w adresie Obwinionego, który zamieszkuje pod adresem: (...) (pismo Dyrektora Wydziału Organizacji i Kadr Urzędu z dnia 5 grudnia 2018 r. – w aktach sprawy).

Błędny adres Obwinionego został również wskazany we wniosku o ukaranie złożonym Komisji przez Rzecznika.

Regionalna Komisja Orzekająca wyjaśniła, odnosząc się do zarzutów Obwinionego, podnoszącego, iż w protokole z jego przesłuchania przed Rzecznikiem z dnia 6 listopada 2018 r. wskazany był jego prawidłowy adres zamieszkania, który został ołówkiem przekreślony i poprawiony na adres błędny, że pracownik Komisji weryfikujący adres Obwinionego w celu doręczenia mu pism, mając na uwadze adres wskazany w ww. zaświadczeniu pracodawcy z dnia 29 października 2018 r. oraz w treści samego wniosku o ukaranie, potraktował adres wskazany w ww. protokole, jako dotknięty omyłką pisarską i

nieprawidłowy, korygując go ołówkiem dla własnej wiadomości na adres, jak sądził prawidłowy.

Pod ww. błędny adres (tj. ul. (...)wskazany przez Rzecznika we wniosku o ukaranie oraz w zaświadczeniu pochodzącym od pracodawcy Obwinionego., wystosowane zostały pisma kierowane do Obwinionego przez Komisję, tj.: w dniu 22 listopada 2018 r. - zarządzenie Przewodniczącego Komisji o doręczeniu wniosku o ukaranie z dnia 21 listopada 2018 r. wraz z odpisem wniosku o ukaranie oraz w dniu 26 listopada 2018 r. – wydane tego samego dnia zawiadomienie o rozprawie.

W dniu 29 listopada 2018 r. ww. zawiadomienie o rozprawie zostało zwrócone Komisji przez pocztę. Z uwagi na powyższe, niezwłocznie po powzięciu wiadomości o błędnym adresie, pod który wystosowano pisma do Obwinionego, jeszcze tego samego dnia, tj. 29 listopada 2018 r. pracownik Komisji doręczył Obwinionemu w jego miejscu pracy, tj. w (...) Urzędzie Wojewódzkim, pisma w postaci: zawiadomienia o rozprawie oraz zarządzenia o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie, przy czym doręczony Obwinionemu w tym dniu wraz z ww. zarządzeniem dokument oznaczony, jako wniosek o ukaranie Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, nie zawierał pieczętki imiennej, ani podpisu Rzecznika (natomiast był on potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pracownika Komisji).

Regionalna Komisja Orzekająca podkreśliła że w dniu 4 grudnia 2018 r. Obwiniony odebrał osobiście na poczcie (po uprzednim awizowaniu) - zarządzenie o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie wraz z odpisem wniosku podpisanym przez Rzecznika, wysłane do Obwinionego w dniu 22 listopada 2018 r. na adres zawierający błędny nr lokalu ((...)zamiast 19), co poświadczono zostało własnoręcznym podpisem Obwinionego na potwierdzeniu odbioru, znajdującym się w aktach sprawy.

Uwzględniając powyższe Komisja uznała, iż Obwinionemu zostało skutecznie doręczone zarówno zawiadomienie o rozprawie, jak i zarządzenie o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie wraz z tym wnioskiem, tj.:

- zawiadomienie o rozprawie - zostało skutecznie doręczone Obwinionemu osobiście w Urzędzie Wojewódzkim w dniu 29 listopada 2018 r., podkreślić należy, że nie było ono dotknięte żadnymi wadami, a Obwiniony odebrał je osobiście – potwierdza to potwierdzenie odbioru opatrzone własnoręcznym podpisem Obwinionego znajdujące się w aktach sprawy;

- odpis wniosku o ukaranie opatrzony podpisem Rzecznika, wraz z zarządzeniem o jego doręczeniu – został skutecznie doręczony Obwinionemu osobiście w dniu 4 grudnia 2018 r. w placówce pocztowej - potwierdza to potwierdzenie odbioru opatrzone własnoręcznym podpisem Obwinionego znajdujące się w aktach sprawy.

Zgodnie z przywoływanym przez Obwinionego przepisem art. 113 ust. 3 uondfp przewodniczący komisji orzekającej przekazuje stronom zarządzenie o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie, w terminie 7 dni od dnia jego wydania.

W ocenie Komisji ww. przepis art. 113 uondfp ma charakter instrukcyjny i służyć ma zapewnieniu Obwinionemu należytej realizacji prawa do obrony, a zatem gwarantować, że Obwiniony będzie miał odpowiedni czas na zapoznanie się z wnioskiem o ukaranie i przygotowanie do obrony. Zdaniem Komisji, z uwagi na skuteczne doręczenie Obwinionemu w dniu 4 grudnia 2018 r. (tj. 14 dni przed terminem rozprawy) odpisu wniosku opatrzonego podpisem Rzecznika, a ponadto uprzednio w dniu 29 listopada 2018 r. poświadczonego za zgodność z oryginałem przez pracownika Komisji dokumentu zawierającego dokładną treść wniosku o ukaranie (tj. 20 dni przed terminem rozprawy), uznać należy, iż spełniony został cel ww. przepisu, tj. Obwinionemu zapewniony został odpowiedni okres czasu na przygotowanie się do obrony przed i na rozprawie.

Odnośnie kwestii doręczenia Obwinionemu zawiadomienia o rozprawie, Komisja Orzekająca I instancji wskazała, iż zgodnie z art. 121 ust. 3 uondfp - zawiadomienie o rozprawie powinno zostać doręczone obwinionemu i jego obrońcy, co najmniej na 7 dni przed terminem rozprawy. Z powyższym koresponduje art. 125 uondfp, wskazujący, jako przesłankę obligatoryjnego odroczenia rozprawy sytuację, gdy w aktach sprawy: brak jest dowodu doręczenia obwinionemu lub jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie (chyba, że osoba, której nie doręczono zawiadomienia, jest obecna na rozprawie i wyrazi zgodę na jej przeprowadzenie); bądź też jest dowód doręczenia obwinionemu i jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie w terminie krótszym niż 7 dni przed terminem rozprawy (chyba, że obwiniony lub jego obrońca obecny na rozprawie wyrazi zgodę na jej przeprowadzenie).

W rozpatrywanym przypadku, jak opisano szczegółowo powyżej, prawidłowe i spełniające wymogi ustawowe zawiadomienie o rozprawie zostało skutecznie doręczone Obwinionemu osobiście w jego miejscu pracy w dniu 29 listopada 2018 r., na co wskazuje znajdujące się w aktach sprawy potwierdzenie odbioru opatrzone własnoręcznym podpisem Obwinionego. W świetle powyższego stwierdzić należy, że zawiadomienie o rozprawie zostało doręczone

Obwinionemu w sposób spełniający wymogi ustawowe, tj. w terminie dłuższym niż 7-dniowy termin przewidziany w ww. art. 121 uodnfp.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Komisji Orzekającej I instancji, pomimo wystąpienia błędu w adresowaniu ww. pism do Obwinionego, zostały mu one doręczone w sposób skuteczny i gwarantujący Obwinionemu prawidłową realizację jego prawa do obrony. Mając powyższe na względzie Komisja uznała, że w sprawie nie występuje podnoszona przez Obwinionego przesłanka z 78 ust. 1 pkt 8 uodnfp, jak również, że nie było przeszkód dla rozpoznania sprawy na rozprawie.

Obwiniony powoływał się również na występowanie w sprawie przesłanki określonej w art. 78 ust. 1 pkt 7 uodnfp, odwołującej się do przepisu art. 28 ust. 1 uodnfp, zgodnie, z którym nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy. Podkreślić należy, że przy ocenie stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych niewywołującego skutków finansowych uwzględnia się w szczególności wagę naruszonych obowiązków oraz sposób i okoliczności ich naruszenia.

W ocenie Regionalnej Komisji Orzekającej, w odniesieniu do naruszenia stanowiącego przedmiot rozpoznania w sprawie, stopnia jego szkodliwości dla finansów publicznych nie można uznać za znikomy. Przedmiotowe naruszenie dotyczyło udzielenia zamówienia publicznego z istotnym naruszeniem obowiązujących przepisów prawa, w tym w szczególności ustawy Pzp. Zdaniem Komisji czyn, którego skutkiem jest pozostawienie w obrocie prawnym umowy, na podstawie, której udzielono zamówienia publicznego z istotnym naruszeniem przepisów ustawy Pzp, gdyż zawarto umowę z wykonawcą, pomimo faktu, że jego oferta powinna zostać odrzucona, ocenić należy, jako szkodliwy dla porządku prawnego oraz ładu finansów publicznych w stopniu większym niż znikomy. Dokonując oceny stopnia szkodliwości rozpatrywanego naruszenia Komisja uwzględniła również wagę naruszonych obowiązków oraz sposób i okoliczności ich naruszenia, mając na uwadze w szczególności fakt przeprowadzenia przedmiotowego postępowania zamówieniowego bez zapewnienia odpowiedniego nadzoru i weryfikacji jego prawidłowości przez Obwinionego, jako osobę odpowiedzialną za realizację tego postępowania.

Odnosząc się do argumentów podniesionych przez Obwinionego w piśmie z dnia 15 grudnia 2018 r., wywodzącego, iż w przypadku rozpatrywanego naruszenia jego szkodliwość staje się w sumie okolicznością pozytywną, ponieważ w jej wyniku nastąpiło przysporzenie Skarbowi

Państwa oszczędności finansowych, Komisja Orzekająca I instancji wskazała, iż w jej ocenie taki sposób wnioskowania urąga elementarnym zasadom porządku prawnego oraz ładu finansów publicznych i jest niedopuszczalny w przypadku osoby zajmującej tak wysokie i odpowiedzialne stanowisko w strukturach instytucji publicznej takiej jak Urząd Wojewódzki.

Dokonując opisaną powyżej oceny stopnia szkodliwości Komisja kierowała się wypracowanymi na tym tle poglądami ugruntowanymi w doktrynie i orzecznictwie, w których podkreśla się, iż dobrem chronionym w przepisach regulujących odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest także ład prawny systemu finansów publicznych. Jak wskazano w orzeczeniu GKO z dnia 4 lipca 2011 r., sygn. akt: BDF1/4900/46/52/11/1593: „Czyny określone ustawą o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych są - co do zasady - szkodliwe i z tego właśnie powodu są penalizowane. Przy ocenie sposobu i okoliczności naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków należy brać pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych. Nie można utożsamiać pojęć "szkodliwość" i "szkoda." Z faktu, że z popełnionego czynu nie wyniknęła dla finansów publicznych jakakolwiek szkoda lub uszczerbek w dobrach materialnych nie musi wynikać znikomy stopień szkodliwości dla finansów publicznych”. W orzeczeniu z dnia 14 czerwca 2010 r. (sygn. akt: BDF1/4900/45/51/10/1296) GKO zwróciła natomiast uwagę, że: „Niestosowanie zasad wynikających z art. 7 p.z.p. nie można z pewnością traktować, jako naruszenia o znikomym stopniu szkodliwości dla finansów publicznych, o którym mówi art. 28 u.o.n.d.f.p.”.

Z uwagi na powyższe Komisja uznała, że w niniejszej sprawie nie zachodzi również przesłanka określona w art. 78 ust.1 pkt 7 uondfp.

Od powyższego Obwiniony wniósł odwołanie **wnosząc o umorzenie przez Główną Komisję Orzekającą postępowania prowadzonego w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych popełnionego w czasie zajmowania przez Obwinionego stanowiska Dyrektora Wydziału Obsługi (...)Urzędu Wojewódzkiego w (...), o którym jest mowa w art. 17 ust. 1c uondfp - na podstawie art. 78 ust. 1 ust. 8 (pkt 8 – przypis GKO) uondfp - z powodu złamania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie, w czasie prowadzenia tego postępowania, kilku przepisów uondfp regulujących działania Komisji w zakresie prawa procesowego, skutkującego wystąpieniem**

nieodwracalnych skutków prawnych, nie dających się naprawić. W szczególności - zdaniem Obwinionego - zostały złamane przez Komisję następujące przepisy:

1. art. 113 ust. 3 uondfp,
2. art. 123 ust. 1 pkt 1 uondfp w części „*miejsce rozprawy*” oraz art. 135 ust. 2 pkt 2 uondfp w części „*miejsce wydania orzeczenia*”,
3. art. 134 ust. 1 uondfp,
4. art. 137 ust. 4a uondfp.

W odniesieniu do punktu 1 Obwiniony wskazał, że w dniu 29 listopada 2018 r. w dotychczasowym i nadal aktualnym miejscu pracy, czyli w (...)Urzędzie Wojewódzkim w (...), zostało wręczone Obwinionemu osobiście przez pracownika Komisji, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, zawiadomienie Komisji z dnia **26 listopada 2018 r.** o rozprawie wraz z zarządzeniem Przewodniczącego **Komisji z dnia 21 listopada 2018 r.** o doręczeniu odpisu wniosku Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 20 listopada 2018 r., dostarczonym razem z odpisem tego wniosku, który został sporządzony w dniu 20 listopada 2018 r.

W ocenie Obwinionego ze względu na fakt, że zarządzenie Przewodniczącego Komisji z dnia 21 listopada 2018 r. o doręczeniu Obwinionemu odpisu wniosku Rzecznika z dnia 20 listopada 2018 r. nastąpiło dopiero w dniu 29 listopada 2018 r., został przekroczony dopuszczalny ustawowo siedmiodniowy termin na dostarczenie zarządzenia Przewodniczącego Komisji, który jest określony w art. 113 ust. 3 uondfp („Przewodniczący komisji orzekającej przekazuje stronom zarządzenie, o którym mowa w ust. 2, w terminie 7 dni od dnia jego wydania.”). Termin obliczony od dnia wydania zarządzenia Przewodniczącego Komisji z dnia 21 listopada 2018 r. do dnia dostarczenia Obwinionemu tego zarządzenia w dniu 29 listopada 2018 r. wskazuje, że w tym przypadku upłynął okres 8 dni, czyli, że termin ustawowy określony w tym przepisie został przekroczony.

Ponadto, otrzymany przez Obwinionego w dniu 29 listopada 2018 r. odpis wniosku Rzecznika z dnia 20 listopada 2018 r. w ocenie Obwinionego w rzeczywistości nie jest odpisem wniosku, ponieważ nie spełnia on co najmniej dwóch kryteriów, których wypełnienie dopiero sprawia, że dokument taki pod względem prawnym można uznać za odpis. Przepisy wprost nie wskazują, iż jest konieczne, aby odpis wniosku był doręczony obwinionemu, niemniej słusznie należy domniemywać, że intencją ustawodawcy jest, aby

odpis wniosku Rzecznika został doręczony obwinionemu np. razem z zarządzeniem Przewodniczącego Komisji o doręczeniu odpisu wniosku - co, w ten sposób i przy tej okazji, powoduje jednocześnie zrealizowanie treści samego zarządzenia Przewodniczącego Komisji.

Obwiniony w Odwołaniu przedstawił stanowisko dotyczące definicji „odpisu” według prawniczej literatury przedmiotu dopuszcza się jako prawidłowe różnice pomiędzy formami (szatami) graficznymi oryginału i odpisu, lecz nie uznaje się za prawidłowe i dopuszczalne odstępstw w treści odpisu, względem treści oryginału - tak, jak miało to miejsce w przypadku dokumentu sygnowanego jako odpis w pierwszej przesyłce z dokumentami, dostarczonej Obwinionemu w dniu 29 listopada 2018 r.

Obwiniony wskazał, że odpis otrzymany w dniu 29 listopada 2018 r. nie posiada wskazania (oznaczenia) osoby występującej z wnioskiem o ukaranie, pomimo tego, że wymaga tego art. 110 ust. 1 pkt 1 uondfp. Dokument ten, nie odzwierciedla wiernie treści oryginału, ponieważ oryginał zawiera stosowną pieczętkę z podpisem Rzecznika.

Jak wskazał w odwołaniu Obwiniony w pierwszej przesyłce otrzymanej w dniu 29 listopada 2018 r., otrzymanej po dopuszczalnym przez uondfp terminie, w rzeczywistości nie został dostarczony odpis wniosku, a jedynie draft (projekt) takiego wniosku. W ten sposób, wskutek naruszenia co najmniej dwóch przepisów uondfp oraz niespełnienia požądanej i uznawanej w polskim obiegu prawniczym cechy, tekstowej identyczności odpisu względem oryginału, w ocenie Obwinionego należy wykluczyć uznanie prawnej skuteczności dostarczenia dwóch spośród trzech dokumentów w dniu 29 listopada 2018 r. Jedynym, prawnie skutecznie dostarczonym w tym dniu dokumentem, było zawiadomienie o rozprawie z dnia 26 listopada 2018 r., „ponieważ otrzymałem je aż na 19 dni przed terminem rozprawy”.

W dniu 4 grudnia 2018 r. Obwiniony odebrał w placówce Poczty Polskiej S.A. awizowaną po raz pierwszy przesyłkę listową, przekazaną Obwinionemu przez Komisję listem poleconym jako drugą przesyłkę skierowaną przez Komisję do Obwinionego, zawierającą dublujący się komplet dokumentów, w którym były już wspomniane wcześniej: zarządzenie Przewodniczącego Komisji oraz odpis wniosku Rzecznika, jednak bez dołączonego w tej przesyłce zawiadomienia Komisji z dnia 26 listopada 2018 r. o rozprawie i jej terminie. Dostarczony odpis w dniu 4 grudnia 2018 r. istotnie jest odpisem, ponieważ posiadał wymagane prawem oznaczenie osoby występującej z wnioskiem o ukaranie. Jednakże, ta druga przesyłka została zaadresowana na błędny i nieistniejący w (...) adres. W efekcie, informacja o tej przesyłce dotarła według Obwinionego w sposób zupełnie przypadkowy w

dniu 4 grudnia 2018 r., czyli po upływie okresu 13 dni, licząc od dnia sporządzenia zarządzenia Przewodniczącego Komisji z dnia 21 listopada 2018 r.

Obwiniony w Odwołaniu ponownie podniósł kwestię wyjaśnioną przez Regionalną Komisję Orzekającą dotyczącą błędnego adresu Obwinionego. Obwiniony wskazał, że pod obecnym adresem (prawidłowym) zamieszkuje od 2004 roku - bez przerwy. Adres ten był dostępny Rzecznikowi, ponieważ był on przepisany z dokumentu stwierdzającego tożsamość, którym został wylegitymowany w dniu 6 listopada 2018 r. podczas przesłuchania przeprowadzonego w tym dniu przez Rzecznika. Prawidłowy i aktualny adres Obwinionego, przepisany z tego dokumentu jest, i był także, znany Komisji zanim skierowała ona jakiegokolwiek dokumenty, ponieważ został on na podstawie art. 110 ust. 2 Ustawy przekazany Komisji przez Rzecznika w komplecie stosownych dokumentów - w dokumencie z dnia 6 listopada 2018 r., nazwanym „protokół wyjaśnień (...)”.

W Odwołaniu Obwiniony stanął na stanowisku, że doręczenie w dniu 4 grudnia 2018 r. dokumentów w drugiej przesyłce jest w efekcie także prawnie nieskuteczne, ponieważ zarządzenie Przewodniczącego Komisji oraz odpis wniosku Rzecznika, wysłane na nieistniejący adres, spowodowało otrzymanie ich przez Obwinionego po upływie terminu określonego w art. 113 ust. 3 uoandfp.

Obwiniony powołał się w tym zakresie na wyroku NSA nr II OSK 593/07 z dnia 3 czerwca 2008 r., w którym wskazano, że „Sąd I instancji stwierdził natomiast, że przy doręczaniu pierwszego pisma w sprawie organ powinien ustalić rzeczywisty adres strony, korzystając w tym celu z wszelkich dostępnych mu danych i informacji ... Ponieważ przepisy K.p.a. nie zawierają szczególnych norm regulujących zasady ustalania adresów stron, adresy te ... ustala się na podstawie wszelkich informacji możliwych do uzyskania przez organ. ... Trafny jest więc wniosek Sadu I instancji, iż dopiero doręczenie pisma stronie na tak ustalony, rzeczywisty adres, było prawnie skuteczne.”.

Ponadto, wyroku z dnia 9 lutego 2017 r., nr IIPK 73/16, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż przesłanie przez sąd pisma na nieprawidłowy adres i uznanie niepodjętego w terminie pisma jako poprawnie doręzonego, jest przesłanką do stwierdzenia nieważności postępowania.

W każdym postępowaniu prowadzonym przez Komisję istotne znaczenie ma prawnie skuteczne doręczanie dokumentów stronom postępowania. Obwiniony tym samym odniósł się do zastosowanego tutaj określenia „dokument stwierdzający tożsamość”.

Obwiniony stanął na stanowisku, że w celu ustalenia prawidłowego adresu zamieszkania doskonałym źródłem danych osobowych jest dokument właśnie taki, jak prawo jazdy, w przeciwieństwie do wydanego przez dowolną instytucję zaświadczenia, wydawanego jedynie okazjonalnie w celu jednorazowego użycia, ponieważ prawidłowość danych zawartych w prawie jazdy poddana jest wielokrotnej weryfikacji, w długim okresie używania (ważności) dokumentu, zaś ewentualne nieaktualności danych, w nim istniejące, prawnie obciążają jego właściciela.

Zdaniem Obwinionego nie zostało mu dostarczone zarządzenie Przewodniczącego Komisji oraz odpis wniosku Rzecznika w sposób prawnie skuteczny, i w sposób zgodny z przepisami prawa. Nie nastąpiło to, ani w dniu 29 listopada 2018 r. (bezpośrednio), ani w dniu 4 grudnia 2018 r. (za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A.).

Obwiniony podniósł, że gdy zaszły nieodwracalne skutki prawne, których nie można już naprawić, gdyż 7-dniowy termin minął już bezpowrotnie, Komisja na wstępie rozprawy w dniu 18 grudnia 2018 r., zgodnie z § 16 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia i na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 8 Ustawy, powinna była umorzyć prowadzone postępowanie.

Z uwagi na stanowisko Regionalnej Komisji Orzekającej, że nie doszło do złamania przez nią art. 113 ust. 3 uondfp Obwiniony zarzucił Komisji I instancji „całkowite zignorowanie przez Komisję terminu ustawowego określonego w tym przepisie, a na usprawiedliwienie złamania przez siebie prawa Skład Orzekający Komisji zastosował błędnie i niesłusznie instytucję „terminu instrukcyjnego”, które nie jest pojęciem prawnym, a jedynie prawniczym”. Obwiniony wskazał również, że tego pojęcia nie można znaleźć w przepisach prawa, przynajmniej rangi ustawy, i nie funkcjonuje ono jako termin tekstów prawnych, natomiast jest jedynie pojęciem przeciwstawiającym się terminom zawitym, które na użytek danej dziedziny prawa w systemie prawnym RP są określone w przepisach prawa procesowego, dedykowanych konkretnie tym dziedzinom, i na ich użytek. Jednocześnie Obwiniony, powołując się na literaturę podniósł, że ustawodawca terminom instrukcyjnym nadaje mały stopień nasilenia stanowczości a art. 113 ust. 3 uondfp jest stanowczy.

Obwiniony wskazał, że z powodu nieprawidłowych zasad panujących w Regionalnej Komisji Orzekającej i niestosowania się do terminów wynikających z ustawy obwiniony może być pozbawiony należnych mu praw wynikających z uondfp, i/lub nawet z Konstytucji, z uwagi na to, że - jak twierdzi Obwiniony - w ocenie Komisji i jej interpretacji art. 113 ust. 3 uondfp, żaden termin jej nie obowiązuje i zdaniem Komisji, obwiniony może, zarówno zarządzenie Przewodniczącego Komisji, jak i wniosek Rzecznika, otrzymać również po terminie rozprawy.

Obwiniony w odwołaniu podniósł, że w art. 113 ust. 3 uondfp nie chodzi jedynie o zgodność procedowania z prawem oraz wynikające z niego zapewnienie równych praw dla wszystkich stron postępowania, ale również chodzi o tak prozaiczną rzecz, jak zagwarantowanie wystarczającego czasu na przygotowanie się obwinionego do rozprawy.

W odniesieniu do punktu 2 Obwiniony wskazał brak zarówno w protokole z rozprawy, jak i orzeczeniu Komisji z dnia 18 grudnia 2018 r., pożądanej przez uondfp informacji o miejscu rozprawy wymaganej dla protokołu przez art. 123 ust. 1 pkt 1 uondfp oraz miejscu wydania orzeczenia wymaganej dla orzeczenia przez art. 135 ust. 2 pkt 2 uondfp. Obwiniony stanął na stanowisku, że w obu przypadkach, za taką informację w żaden sposób nie może uchodzić adres organu orzekającego, zapisany w obu tych dokumentach (w orzeczeniu na odbitej pieczęcie u góry pierwszej strony, a w protokole - w nagłówku dokumentu na pierwszej stronie, w którego siedzibie w rzeczywistości odbyła się rozprawa i w którego siedzibie sporządzono orzeczenie Komisji, gdyż także w obu tych dokumentach nie wskazano jednocześnie w sposób jednoznaczny, że oba te miejsca znajdowały się w siedzibie organu orzekającego.

W odniesieniu do punktu 3 Obwiniony zarzucił naruszenie przez Komisję art. 134 ust. 1 uondfp, ponieważ w tym przepisie stwierdzono, że komisja orzekająca orzeka na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie ...". Obwiniony podnosi, że Przewodnicząca Składu Orzekającego Komisji odczytała zawartość papierowego dokumentu, zajmującego około dwóch stron maszynopisu (wydruku komputerowego), a na pytanie Obwinionego „Jak to jest możliwe, aby Skład Orzekający Komisji na naradzie trwającej 15 minut zdołał zredagować dwustronicowy dokument, wprowadzić go do komputera i następnie wydrukować” Przewodnicząca Składu Orzekającego Komisji stwierdziła, że ten dokument - w tym przypadku, orzeczenie wraz z motywami uzasadniającymi - został już

przygotowany przed rozprawą. I, również stwierdziła, że właśnie w taki sposób Komisja postępuje zawsze/najczęściej/z reguły (niewłaściwy wariant można tutaj skreślić).

Tym samym w ocenie Obwinionego Komisja nie orzekała na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, natomiast orzekła już przed rozprawą na podstawie dokumentów zgromadzonych przez Komisję do dnia rozprawy.

W odniesieniu do punktu 4 Obwiniony wskazał na naruszenie przez Komisję art. 137 ust. 4a uondfp, ponieważ Obwiniony nie otrzymał wskazanego w tym przepisie orzeczenia Komisji, lecz otrzymał zaledwie odpis orzeczenia Komisji. Należy jednak podkreślić, że na rozprawie przed Główną Komisją Orzekającą w dniu 29 kwietnia 2019 r. Obwiniony wycofał się częściowo z tego zarzutu. Przyznał, że zgodnie z prawem mógł dostać odpis orzeczenia. Obwiniony utrzymał jednak zarzut co do wątpliwości w zakresie zgodności odpisu z oryginałem. Otrzymany przez Obwinionego odpis w jednym miejscu swojej treści, zawiera nadmiarowy wiersz, którego nie ma w treści oryginału orzeczenia Komisji, co powoduje, że odpis pod względem treści różni się od oryginału.

Podniesiono w odwołaniu, „że zawarte w orzeczeniu Komisji na podstawie art. 135 ust. 2 pkt 8 uondfp tzw. pouczenie jest częścią samego orzeczenia Komisji, to wiersz o treści: „na oryginale właściwe podpisy”, znajdujący się w treści orzeczenia bezpośrednio przed Pouczeniem, w miejscu pod podpisami, stał się w odpisie fragmentem treści samego orzeczenia Komisji, którego jednak nie ma w treści wersji oryginalnej orzeczenia Komisji”. Tym samym w ocenie Obwinionego, należy to postrzegać właśnie w ten sposób, gdyż tekst dodany do treści orzeczenia i tutaj zacytowany, jest wydrukowany jednolicie w tym samym wydruku komputerowym, co samo orzeczenie Komisji wraz z uzasadnieniem.

Biorąc powyższe pod uwagę Obwiniony wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na nieodwracalne skutki prawne w sprawie z uwagi na to, że nie można ich w sposób zgodny z prawem naprawić.

Po przeprowadzeniu w dniu 18 kwietnia 2019 r. rozprawy, na podstawie zebranego materiału dowodowego ujętego w aktach sprawy, Główna Komisja Orzekająca stwierdza co następuje.

Stosownie do brzmienia art. 145 ust. 1 uondfp Główna Komisja Orzekająca rozpoznała odwołanie na podstawie materiału dowodowego zebranego przez Komisję Orzekającą I instancji oraz dokumentów dołączonych do odwołania.

Główna Komisja Orzekająca na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp, utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej, którym to orzeczeniem uznano (...) odpowiedzialnym za popełnienie czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1c uondfp, polegającego na tym, że jako Dyrektor Wydziału Obsługi (...), w dniu 16 maja 2017 r. podpisał umowę nr WO-IV.272.12.2017 na sukcesywną dostawę środków i materiałów do utrzymania czystości na potrzeby Urzędu oraz przejść granicznych znajdujących się na terenie województwa (...), udzielając zamówienia publicznego (...), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) z siedzibą w (...) z naruszeniem art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 89 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Pzp, mimo braku podstaw do udzielenia zamówienia, bowiem złożone przez oferenta dokumenty nie były podpisane przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń woli w imieniu wykonawcy.

Główna Komisja Orzekająca potwierdziła ustalony przez Regionalną Komisję Orzekającą stan faktyczny w zakresie popełnionego czynu przez Obwinionego co też nie było kwestionowane przez (...) zarówno podczas rozprawy przez Komisją Orzekającą I instancji, w złożonym w odwołaniu Obwinionego, jak i przed Główną Komisją Orzekającą. Główna Komisja Orzekająca potwierdziła także ustalenia prawne Regionalnej Komisji Orzekającej.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uondfp, jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowej sprawie zastosowano przepisy uondfp oraz przepisy ustawy Pzp w wersji obowiązującej na dzień orzekania, ponieważ odpowiednie przepisy obowiązujące w czasie popełnienia naruszenia nie są względniejsze dla Obwinionego.

Zgodnie z art. 17 ust. 1c uondfp, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest naruszenie przepisów o zamówieniach publicznych w inny sposób niż określony w ust. 1, 1b i 1ba, jeżeli miało ono wpływ odpowiednio na wynik postępowania o udzielenie zamówienia

publicznego lub zawarcie umowy ramowej, chyba, że nie doszło do udzielenia zamówienia lub zawarcia umowy ramowej.

Główna Komisja Orzekająca potwierdza ustalenia Regionalnej Komisji Orzekającej, że stosownie do art. 9 pkt 1 ustawy o finansach publicznych (...)Urząd Wojewódzki jest jednostką sektora finansów publicznych, który jest podmiotem zobowiązanym do stosowania przepisów ustawy o finansach publicznych i ustawy Pzp.

Trafnie wskazała Regionalna Komisja Orzekająca - stosownie do treści przepisu art. 7 ust. 3 ustawy Pzp - że zamówienia udziela się wyłącznie wykonawcy wybranemu zgodnie z przepisami ustawy.

W ocenie Głównej Komisji Orzekającej, jednoznaczny jest stan faktyczny sprawy, czego potwierdzeniem jest także brak kwestionowania ustaleń w tym zakresie przez Obwinionego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu.

W ocenie Głównej Komisji Orzekającej zasadę pisemności w wynikająca z ustawy Pzp wymaga dochowania, w celach dowodowych, przy podejmowaniu czynności prawnych zwykłej formy pisemnej. Należy w tym zakresie rozumieć, że zgodnie art. 78 § 1 KC w celu zachowania formy pisemnej wystarczy złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Inaczej jest z ofertą, dla której forma pisemna zgodnie z ustawą Prawo zamówień publicznych zastrzeżona jest pod rygorem nieważności. Czynność prawna dokonana bez zachowania tej formy jest nieważna. Oznacza to, że Obwiniony nie miał podstawy uznać oferty niepodpisanej za prawidłową, zwłaszcza gdy w konsekwencji oferta ta została wybrana jako najkorzystniejsza. Niepodpisana oferta jest nieważna z mocy prawa, z uwagi na wymóg wynikający z przepisów ustawy Pzp.

W przypadku gdy brak jest takiego podpisu, stosownie do treści art. 89 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy Pzp, zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli jest ona niezgodna z ustawą, jak również wtedy, gdy jej treść nie odpowiada treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia, z zastrzeżeniem art. 87 ust. 2 pkt 3.

Natomiast zgodnie z art. 26 ust. 3 ustawy Pzp, jeżeli wykonawca nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 25a ust. 1, oświadczeń lub dokumentów potwierdzających okoliczności, o których mowa w art. 25 ust. 1, lub innych dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia postępowania, oświadczenia lub dokumenty są niekompletne, zawierają błędy lub budzą wskazane przez zamawiającego wątpliwości, zamawiający wzywa do ich złożenia,

uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielania wyjaśnień w terminie przez siebie wskazanym, chyba, że mimo ich złożenia, uzupełnienia lub poprawienia lub udzielenia wyjaśnień oferta wykonawcy podlega odrzuceniu albo konieczne byłoby unieważnienie postępowania.

Tym samym Obwiniony upoważniony na podstawie art. 18 ust. 2 uoondfp do wykonywania w imieniu Dyrektora Generalnego Urzędu czynności zastrzeżonych dla Kierownika Zamawiającego w tym „do wykonywania wszystkich czynności związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, w szczególności do: (...) f) odrzucenia ofert, g) wyboru oferty najkorzystniejszej, (...), j) zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego(...) naruszył art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 89 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Pzp i udzielił zamówienia wykonawcy, którego oferta na podstawie art. 89 ust. pkt 1 i 2 ustawy Pzp podlegała odrzuceniu.

Główna Komisja Orzekająca za zasadną uznała także argumentację Komisji Orzekającej I instancji w zakresie przypisania Obwinionemu winy. Od osoby pełniącą taką funkcję można i należy wymagać znajomości przepisów oraz zapoznania się z dokumentami złożonymi przez wykonawców; zwłaszcza z ofertą która została uznana za najkorzystniejszą. Próba przerzucenia przez Obwinionego odpowiedzialności na podległych mu pracowników - którzy nie działali, tak jak on, w imieniu zamawiającego - jest zupełnie nieuzasadniona.

Niedopełnienie przez Obwinionego istotnych i ważnych obowiązków miało wpływ na wynik postępowania – wybrano oferenta, którego oferta powinna zostać odrzucona. Dlatego należy uznać, że w rozpoznawanym przypadku istotnie naruszono zasadę uczciwej konkurencji i nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że przypisany obwinionemu czyn jest znikomo szkodliwy dla finansów publicznych.

W sprawie nie zachodzą też szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie nadzwyczajnej instytucji; odstąpienia od wymierzenia kary. Należy przy tym uznać, że odstąpienie od wymierzenia kary nie zapewniłoby wystarczającego oddziaływania na Obwinionego, który próbuje marginalizować swoją winę wskazując, że to właściwie jego podwładni odpowiadali za prawidłowość postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Tymczasem to Obwiniony wykonywał obowiązki zamawiającego i powinien zrozumieć, że to przede wszystkim on odpowiada za udzielenie zamówienia wykonawcy, którego oferta powinna zostać odrzucona.

Zaznaczyć przy tym należy, że odwołanie nie kwestionuje faktu przypisania przez Komisję I instancji odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych Obwinionemu oraz wymierzonej kary.

Istotą odwołania jest próba podważenia uprawnienia Regionalnej Komisji Orzekającej do merytorycznego rozpoznania sprawy w okolicznościach, w których zgodnie ze stanowiskiem Obwinionego wystąpiły nieodwracalne w skutkach naruszenia procedury. Według Obwinionego tych naruszeń nie można było zgodnie z prawem naprawić. W związku z tym, w przedmiotowej sprawie Główna Komisja Orzekająca oceniła czy powyższe powinno skutkować umorzeniem postępowania.

W odniesieniu do zarzutu art. 113 ust. 3 uoandfp Główna Komisja Orzekająca stoi na stanowisku, że zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 3 uoandfp Przewodniczący przekazuje zarządzenie o doręczeniu wniosku o ukaranie w terminie 7 dni od jego wydania. Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że literalne brzmienie art. 113 ust. 3 uoandfp jest jednoznaczne, a mianowicie, wskazuje w jakim terminie przewodniczący komisji winien przekazać stronom zarządzenie o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie wraz z odpisem wniosku. Termin ten ma nie tylko charakter instrukcyjny dla organu ale również gwarancyjny dla stron postępowania. Przepisy, w których określone są terminy adresowane do organów procesowych mają gwarantować zasadę realizacji szybkiego postępowania oraz dają stronom gwarancję, jak w tym przypadku, zachowania ich prawa do obrony poprzez doręczenie istotnych z punktu widzenia postępowania dokumentów. Ich przekroczenie nie powoduje bezskuteczności dokonanej czynności prawnej. Istotą tego przepisu z uwagi na zapewnienie prawa do obrony obwinionemu jest obowiązek doręczenia wyżej wskazanych dokumentów.

Przepis ten na pewno nie oznacza, że doręczenie odpisu wniosku musi nastąpić w tym terminie. Taka interpretacja stałaby w sprzeczność zasadą działania racjonalnego ustawodawcy, gdyż oznaczałoby to, że każde niedostarczenie zarządzenia wraz z wymaganymi dokumentami w tym terminie np. z uwagi na intencyjne nieodebranie korespondencji przez obwinionego musiałyby się skończyć umorzeniem postępowania. Nie taki jest cel tego przepisu. Co więcej przesłanki umorzenia postępowania są określone w art. 78 ust. 1 uoandfp i nie ma wśród nich takiej, do której można byłoby zaliczyć niedoręczenie odpisu wniosku o ukaranie. W realiach niniejszej sprawy Przewodniczący Komisji Orzekającej I instancji przekazał ww. dokumenty następnego dnia od wydania zarządzenia o ich doręczeniu. Konieczność powtórnego przekazania zarządzenia Przewodniczącego

Komisji odpisu wniosku wraz z odpisem wniosku wynika z błędnego oznaczenia adresu zamieszkania Obwinionego. Taki błąd w toku prowadzonych czynności nie stanowi przesłanki umorzenia postępowania (a tym bardziej uniewinnienia). Istotne jest także to, że Obwinionemu doręczono wymagane dokumenty.

Obwiniony podniósł w odwołaniu, w zakresie zarzutu do art. 113 ust. 3 uondfp, że z orzeczenia Komisji Orzekającej I instancji można wywnioskować, że dopuszcza się dostarczenie zarządzenia Przewodniczącego Komisji jak również odpis wniosku o ukaranie po upływie terminu rozprawy. W ocenie Głównej Komisji Orzekającej nie sposób z orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej wysnuć takiego wniosku, co więcej wymagane ustawa dokumenty zostały przekazane bez uchybienia art. 121 ust. 3 uondfp a zatem w realiach niniejszej sprawy nie doszło do ograniczenia prawa do obrony Obwinionego.

Obwiniony wskazał w odwołaniu, że z powodu nieprawidłowych zasad panujących w Komisji Orzekającej I instancji i niestosowania się do terminów wynikających z ustawy obwiniony może być pozbawiony należnych mu praw wynikających z uondfp, i/lub nawet z Konstytucji. Jednakże w żaden sposób nie wskazał, jakich praw przez Regionalną Komisję Orzekającą został pozbawiony. Obwiniony w odwołaniu wskazał, czemu ma służyć art. 113 ust. 3 uondfp, a mianowicie, zgodności procedowania z prawem, zapewnieniu równych praw dla wszystkich stron postępowania, ale również zagwarantowaniu wystarczającego czasu na przygotowanie się obwinionego do rozprawy. Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, że podczas rozprawy przed Komisją I instancji ani później, Obwiniony nie wykazał, że jego prawa zostały ograniczone w taki sposób, by którakolwiek z przywołanych przez Obwinionego okoliczności zaistniała w niniejszym postępowaniu. Został zawiadomiony z odpowiednim wyprzedzeniem o terminie rozprawy, a także odpowiednio wcześniej otrzymał dokumenty o których mowa w art. 113 uondfp.

Tym samym Główna Komisja Orzekająca uznała powyższy zarzut za bezzasadny.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez Regionalną Komisję Orzekającą, poprzez niewskazanie informacji o miejscu rozprawy wymaganej dla protokołu przez art. 123 ust. 1 pkt 1 uondfp oraz miejscu wydania orzeczenia wymaganej dla orzeczenia przez art. 135 ust. 2 pkt 2 uondfp. Główna Komisja Orzekająca uznaje, że wskazanie „protokół rozprawy (...) Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Komisji Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 8 grudnia 2018 r.” jak również

wskazanie w nagłówku adresu Regionalnej Komisji Orzekającej należy traktować jako wypełnienie dyspozycji art. 123 ust. 1 pkt 1 uodnfp w odniesieniu do miejsca rozprawy. Podobnie Główna Komisja Orzekająca uznała za wypełnienie dyspozycji art. 135 ust 2 pkt 2 uodnfp wskazanie w nagłówku orzeczenia adresu Regionalnej Komisji Orzekającej, wskazanie w tytule „Orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 18 grudnia 2018 r.”, jak również wskazanie w pierwszym akapicie orzeczenia „po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2018 r. sprawy z wniosku Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpatrywanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 20 listopada 2018 r., o uznanie (...)”. Nie ma zatem przesłanek do uznania, iż orzeczenie uchybiło dyspozycji przywołanego przepisu.

Ponadto - w ocenie Głównej Komisji Orzekającej - w przypadku prawidłowej treści rozstrzygnięcia, nie sposób przyjąć, że wątpliwości przedstawione przez Obwinionego mogły mieć wpływ na prawidłowość rozstrzygnięcia, na wynik sprawy.

Niezasadny jest także zarzut Obwinionego co do naruszenia art. 134 ust. 1 uodnfp a mianowicie, że Regionalna Komisja Orzekająca nie orzekała na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie.

Jest oczywiste, że członkowie składów orzekających przygotowują się do rozpoznania sprawy jeszcze przed rozprawą. Mają nie tylko taką możliwość, ale wręcz są do tego zobowiązani. Nie można bowiem w trakcie rozprawy zapoznać się z całym materiałem (częstą obszernym) zgromadzonym w sprawie. Nie ma także wątpliwości, że te wcześniejsze przygotowania nie mają wiążącego charakteru, a przebieg rozprawy może spowodować, że wstępne założenia staną się nieaktualne. Oczywiście przed rozprawą członkowie składu orzekającego nie mogą podpisać orzeczenia. To może nastąpić tylko po odbyciu rozprawy i narady. Jednak w tej sprawie nie ma przesłanek aby uznać, iż doszło do złamania tych zasad. Główna Komisja Orzekająca ustaliła, że nie można uznać za zasadny omawianego zarzutu także biorąc pod uwagę całokształt orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zostało zredagowane w sposób umożliwiający stwierdzenie, jakie ustalenia co do faktów i ocena prawna zadecydowały o podjęciu rozstrzygnięcia. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem jest kompletne i nie zawiera, braków co do stanu faktycznego, jak i oceny materiału dowodowego. Oznacza to, że Regionalna Komisja Orzekająca uwzględniła

przy podejmowaniu rozstrzygnięcia całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie.

Zupełnie niezasadny jest zarzut dotyczący rzekomej niezgodności odpisu orzeczenia z oryginałem. To że na odpisie znajduje się wiersz o treści: „na oryginale właściwe podpisy”, nie jest niczym nadzwyczajnym. Na odpisach orzeczeń zamieszcza się takie stwierdzenie. Zamieszczenie takiej informacji nie zaburza treści odpisu orzeczenia.

Na zakończenie Główna Komisja Orzekająca wskazuje, że zarzut może zostać uznany za zasadny, jeśli zostanie wykazane, iż określone naruszenie miało lub mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia. Obwiniony w stosunku do żadnego z powyższych zarzutów proceduralnych (podniesionych w odwołaniu) nie wykazał, że w jakikolwiek sposób mogłyby mieć wpływ na treść orzeczenia. Te zarzuty nie mogą zatem skutkować umorzeniem postępowania. Natomiast orzeczenie jest w pełni poprawne merytorycznie i rozstrzyga prawidłowo co do istoty sprawy.

Biorąc pod uwagę powyższe Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji orzeczenia.